

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Jakuba Camrdu ve věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **1) Krajský soud v Ostravě**, se sídlem Havlíčkovy nábřeží 1835/34, 728 81 Ostrava, **2) Městský soud v Praze**, se sídlem Spálená 6/2, 112 16 Praha 2, a **3) Krajský soud v Ostravě – pobočka Olomouc**, se sídlem Studentská 7, 771 11 Olomouc, v řízení o kasačních stížnostech žalobce proti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 6. 2019, č. j. 25 A 107/2019 - 5, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 25 A 108/2019 - 5, ze dne 20. 6. 2019, č. j. 25 A 112/2019 - 5, ze dne 20. 6. 2019, č. j. 25 A 113/2019 - 5, ze dne 20. 6. 2019, č. j. 25 A 114/2019 - 5, ze dne 4. 6. 2019, č. j. 25 A 88/2019 - 4, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 5. 2019, č. j. 15 A 63/2019 - 7, a usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 19. 6. 2019, č. j. 65 A 39/2019 - 39, ze dne 19. 6. 2019, č. j. 65 A 40/2019 - 39, ze dne 19. 6. 2019, č. j. 65 A 36/2019 - 39, ze dne 19. 6. 2019, č. j. 65 A 37/2019 - 39,

t a k t o :

- I. Věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 As 177/2019, 5 As 178/2019, 5 As 179/2019, 5 As 180/2019, 5 As 181/2019, 5 As 182/2019, 5 As 183/2019, 5 As 246/2019, 5 As 247/2019, 5 As 248/2019, 5 As 249/2019 **se spojují** ke společnému projednání a rozhodnutí. Kasační stížnosti budou nadále vedeny pod sp. zn. 5 As 177/2019.
- II. Kasační stížnosti **se odmítají**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se celkem 11 kasačními stížnostmi domáhal zrušení shora označených 11 usnesení Krajského soudu Ostravě, Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci, kterými byly dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítnuty jeho žaloby vždy proti usnesením výše uvedených krajských soudů vydaným v soudním řízení správním anebo v občanském soudním řízení.

[2] Stěžovatel v kasačních stížnostech namítá, že ve věcech jednali „nepříslušní úředníci“. V „tajném soudě“ dle názoru stěžovatele jednali vyloučení soudci. Dále stěžovatel uvádí, že napadená usnesení jsou zmatečná, nepřezkoumatelná a v rozporu s dobrými mravy, Ústavou ČR a zákony, neboť proběhlo neveřejné jednání, aniž by s ním stěžovatel souhlasil. Soud jednal, ačkoliv nebyl zaplacen soudní poplatek a stěžovateli nebylo

umožněno se vyjádřit. Odůvodnění odmítnutí žalob považuje stěžovatel z velké části za subjektivní tvrzení předsedy senátu Krajského soudu v Ostravě Mgr. Jiřího Gottwalda, který zároveň dle názoru stěžovatele zneužívá svých pravomocí tím, že svévolně překrucuje zákony. Stěžovatel také považuje předsedu senátu za podjatého, neboť *„k rozhodnutí o žalobě nepotřebuje účastníky řízení a vystačí si sám se svými subjektivními tvrzeními“*. Dle stěžovatele předseda senátu zaměňuje *„nepřípustné podání“* a *„neunesení důkazního tvrzení“*, a proto namítá jeho podjatost.

[3] Nejvyšší správní soud vyhodnotil okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje u soudu svá podání, jako projev svévolného a účelového uplatňování práva (srov. k tomu obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012 – 11). Stěžovatel svá práva uplatňuje zjevně šikanózním způsobem a nesoudí se veden snahou o meritorní řešení sporu, nýbrž pro samotné vedení sporu. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v jiné věci stěžovatele v usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 – 7, stěžovatel je *„opět veden snahou vést ‚spor pro spor‘ (...) - stěžovatel užívá institutu správní žaloby jako náhrady za kasační stížnost, tedy aby napadl u jednoho krajského soudu rozhodnutí jiného krajského soudu, případně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, přičemž tyto své úkony dále řetězí – a kasační stížnost (...) je tak zcela zjevně bez naděje na úspěch. Nejvyšší správní soud v souladu se zásadou hospodárnosti řízení nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti a k předložení plné moci udělené jím advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti. Zdejšímu soudu je totiž z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 7 As 176/2012 či sp. zn. 2 As 245/2015), že shora uvedené výzvy vůči stěžovateli obvykle neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný ‚ping pong‘ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zamítne, neboť shledá kasační stížnost zjevně bezúspěšnou. Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (viz např. usnesení ze dne 4. 11. 2015, č. j. 2 As 223/2015 - 43 či ze dne 8. 10. 2015, č. j. 3 As 185/2015 - 40, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám)“*.

[4] V evidenci zdejšího soudu jsou vedeny ke dni podání těchto kasačních stížností řádově stovky spisů, kde stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele, resp. navrhovatele. Z evidence zdejšího soudu je dále patrné, že množství stěžovatelem vedených sporů se v průběhu času zvyšuje. Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznamena, že by jeho žádostem nemělo být vyhověno. Rozhodující je sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů.

[5] V souladu se zásadou hospodárnosti řízení proto Nejvyšší správní soud ani v nyní posuzovaných věcech nepřistoupil k provedení standardních procesních úkonů, tj. nevyzval stěžovatele k zaplacení soudních poplatků za řízení o kasačních stížnostech ani k předložení plných mocí udělených jím advokátovi k zastupování v řízeních o kasačních stížnostech, neboť nepochybuje o tom, že výše uvedený bezúčelný a zcela neefektivní postup by se opakoval i v nyní posuzovaných věcech. Z těchto důvodů také spojil věci vedené pod výše uvedenými sp. zn. ke společnému projednání a rozhodnutí.

pokračování

[6] V již citovaném usnesení ze dne 30. 11. 2015, č. j. 6 As 262/2015 – 7, Nejvyšší správní soud v daném ohledu dále konstatoval:

„Obdobný postup volí v případech opakujících se zjevně nedůvodných podání také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, jestliže se tak stalo v identických případech předchozích. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobily stěžovateli zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012 sp. zn. II. ÚS 3748/14, či ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/14). Nejvyšší správní soud je toho názoru, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejší soudem poučen o těchto povinnostech nescetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom.“

Obdobný postup již opakovaně zvolil – byť vůči jinému stěžovateli – i Nejvyšší správní soud, např. v usnesení sp. zn. 8 As 130/2012 ze dne 28. 2. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 107/2013 ze dne 4. 6. 2013, usnesení sp. zn. 6 As 113/2013 ze dne 13. 6. 2013 či usnesení sp. zn. 6 As 4/2013 ze dne 22. 10. 2013. Příznačné je, že ústavní stížnosti proti těmto usnesením bez dalšího odmítl pro vady i Ústavní soud, aniž by daného stěžovatele vyzýval k jejich odstranění, seznav, že by to k ničemu nevedlo (srov. usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13 ze dne 7. 6. 2013, usnesení sp. zn. II. ÚS 2727/13 ze dne 20. 11. 2013, usnesení sp. zn. I. ÚS 2977/13 ze dne 8. 10. 2013 a usnesení sp. zn. I. ÚS 3150/13 ze dne 22. 10. 2013).

Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Chování stěžovatele naopak naplňuje znaky zneužití práva, které zdejší soud vymezil např. již v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 AfS 107/2004 - 48, č. 869/2006 Sb. NSS, nověji a přímo ve vztahu k sériovým a stereotypním podáním srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014 -16.“

[7] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud i nyní posuzované kasační stížnosti odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) za použití § 120 s. ř. s.

[8] O náhradě nákladů řízení o kasačních stížnostech Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 větou první za použití § 120 s. ř. s. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. července 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu